C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Grimmove, br\bratri Grimmove - Podivuhodná řemesla.pdb

PDB Name: Podivuhodná řemesla
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 24.11.2002
Modification Date: 24.11.2002
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Podivuhodná řemesla

Wilhelm a Jacob Grimmové

Přeložila a souhlas s publikací dala Jitka Janečková
Zdroj http://www.pohadky.org/index.html

Byl jednou jeden chudý muž a ten měl čtyři syny. Když byli vyrostli, řekl jim:

"Milované děti, musíte se vydat do světa, já nemám nic, co bych vám mohl dát; vydejte se do cizích zemí a najděte si řemeslo, a pak hledejte, jak skrze něj přijít ke štěstí."

Popadli bratři své poutnické hole, dostali otcovo požehnání a společně se vydali do světa. Nějakou dobu putovali společně, až přišli na křižovatku, odkud vedly cesty do čtyř různých krajů. Tu pravil ten nejstarší:

"Tady se musíme rozdělit, ale přesně za čtyři roky se tu opět setkáme a o své štěstí se pokusíme."

Nyní šel každý svou cestou a nejstarší Martin potkal muže, který se ho ptal, kam se ubírá a za čím.

"Chci se vyučit nějakému řemeslu," pravil Martin.

Muž odpověděl: "Pojď se mnou a buď zlodějem."

"Ne," odpověděl Martin: "to není žádné poctivé řemeslo, a konec téhle písně je ten, že se člověk pak houpá ve větru jako srdce zvonu."

"Och," řekl muž: "šibenice se bát nemusíš, chci tě jen naučit, jak můžeš ukrást to, co jiný člověk nedokáže; a nikdo tomu na kloub nepřijde."

Tak se nechal Martin přemluvit a učil se u toho muže zlodějem, a tak se vyučil, že nic před ním jisté nebylo, co si mít usmyslil.

Druhý bratr Vojtěch potkal jednoho muže, který mu podobnou otázku položil, čemu pak se chce ve světě naučit.

"Ani sám nevím." odpověděl Vojtěch.

"Tak pojď se mnou a staň se hvězdářem. Není nic lepšího než vidět i to, co je skryté."

To se Vojtěchovi zalíbilo a stal se tak obratným hvězdářem, že jeho mistr, když ho byl vyučil a mládenec chtěl odejít, mu dal dalekohled a řekl:

"Tímto dalekohledem můžeš vidět, co se na zemi i na nebi děje, nic ti nezůstane skryto."

Třetí bratra Lukáše vzal do učení lovec a naučil ho všechno, co lovec umět musí, tak dobré vyučování to bylo, že se stal vynikajícím lovcem. Mistr mu daroval při odchodu pušku a řekl:

"Tato puška nikdy nemine cíl, co budeš mít na mušce, to trefíš."

Nejmladší brat Jan rovněž potkal jednoho muže, který se ho na jeho plány vyptával a pak pravil: "Nemáš chuť se stát krejčím?"

"To tedy nevím," řekl Jan: "křivit se od rána do večera, sem a tam jehlou a žehličkou žejbrovati to věru nemám na mysli." .

"Ale co to povídáš" řekl muž: "jako by jsi tomu rozuměl, ale já tě chci vyučit zcela jiné krejčovině, která je slušné a pořádné umění jak díly zase k sobě spojovati."

Tak se nechal Jan přemluvit, šel s tím mužem a učil se základy toho krejčovského umění. Na odchodu mu dal mistr jehlu a pravil:

"Tímto dokážeš sešít vše, co se ti namane, ať je to křehké jako vejce nebo tvrdé jako skála, tak to zacelíš, že šev nebude vidět."

Když právě čtyři roky uběhly, přišli bratří v tom samém čase na onu křižovatku, objali se, políbili a spěchali za otcem.

"Nu," pravil otec spokojeně: "kterýpak vítr vás ke mně zpět zavál?"

A oni mu vyprávěli, jak se po tu dobu měli a co za kumšt se naučili. Seděli zrovna před domem pod velikým stromem, když tu byl otec pravil, že nyní si je tedy vyzkouší.

Rozhlédl se a řekl Vojtěchovi: "Nahoře na úplném vrcholku toho stromu sedí mezi větvemi hnízdo pěnkavy, řekni mi, kolik v něm leží vajec?"

Vojtěch si vzal svůj dalekohled, zadíval se nahoru a řekl: "Je jich pět."

Otec pokračoval: "Teď ty Martine, přines mi ty vejce, ale pěnkavu, která na těch vejcích sedí, nesmíš vyplašit."

Martin jako zručný zloděj vyšplhal nahoru a vzal ptáčkovi, který nic nezpozoroval a klidně dál seděl, všech pět vajec z pod těla a přinesl je otci dolů. Tu je otec vzal a položil každé vejce do jednoho rohu stolu, to páté doprostřed a řekl:

"Lukáši, teď ty musíš jednou ranou trefit všech pět vajec přesně uprostřed."

Lukáš zvedl pušku a střelil vejce přesně tak, jak si otec přál, všech pět jednou ranou. Měl nabito prachem, který střílel i za roh.

"Nyní přichází řada na tebe Jene." řekl otec: "Sešij ty vejce zase dohromady i ty ptačí zárodky, co uvnitř jsou, a tak jakoby jim ta rána neublížila."

Krejčík popadl svoji jehlu a šil, jak si byl otec přál. Když byl hotov, musel bratr Martin vejce zase položit pod pěnkavu. A ptáček všech pět vajec vyseděl, za pár dní nato se mladé pěnkavy vyklubaly ven , a jak je krejčík sešíval, kolem krčku měly rudy proužek.

Otec svoje syny do nebe vychvaloval a tak doufal, ze brzy budou mát příležitost svoje umění světu ukázat.

A opravdu netrvalo to dlouho a v království zavládl velký smutek, neboť princeznu unesl strašlivý drak. A král pln starosti o svou dceru, slíbil, že ten, kdo ji vysvobodí, dostane ji za ženu. Tu si bratři řekli, že to je ona příležitost, na kterou byli čekali, a vydali se společně královskou dcerku vysvobodit.

"Kde princezna je, to brzy uvidíme," řekl hvězdář Vojtěch, podíval se dalekohledem a hlásil: "Vidím ji, sedí daleko odsud na jedné skále v moři a vedle ní leží drak a hlídá ji."

Pak šel ke králi a vyžádal si na něm loď pro sebe a svoje bratry a jeli na moře, až byli k té skále připluli.

Princezna tam seděla a drak byl kolem ní rozložen a spal.

Lukáš řekl: "Nemohu střílet, mohl bych trefit i princeznu."

"Tak to já svoje štěstí zkusím." zvolal Martin, připlížil se k drakovi a přímo jemu před nosem, aniž by netvor cokoliv zpozoroval a ze spánku se probudil, princeznu ukradl. Pospíchali s ní na loď a pluli pryč. Ale drak se po chvíli probudil, a když byl princeznu nenalezl, děsně zařval, vlétl do výše a hnal se za lodí. Tu Lukáš zamířil a střelil draka přímo do srdce. Netvor spadl dolů, ale protože byl velký a těžký a padal rovnou na loď, celou ji roztříštil.

Bratři ve vodě pochytali pár prken, které plavaly sem tam po moři. To bylo velmi nepříjemné, ale krejčík Jan si věděl rady, vzal svou zázračnou jehlu a začal ty prkna sešívat dohromady, sedli si na ně a začali sbírat další díly lodi. Až

nakonec celou loď zase Jan sešil a v krátkém čase dopluli zpět domu ke králi.

Když král opět spatřil svoji dceru, velmi se zaradoval.a řekl bratřím: "Jeden z vás se stane mužem mé dcery, ale který to bude, musíte sami rozhodnout."

A tu začala mezi bratry velká váda.

Vojtěch hvězdář řekl: "Kdybych já nebyl princeznu uviděl, bylo by všechno vaše umění k ničemu, proto je moje."

Ale Martin zloděj odporoval: "K čemu by nám bylo vidět ji, kdybych ji zpod draka neukradl, proto je moje."

Ale Lukáš lovec se taky nedal: "Marné by bylo princeznu té nestvůře ukrást, kdybych ji já pak jednou ranou nezabil, proto je moje."

A Jan krejčík poslední slovo dodal: "Ale bez mého umění, byste se nikdy zpět nevrátili, nýbrž bychom se všichni bídně utopili, proto je moje."

Král přemýšlel, až konečně věc rozsoudil: "Každý z vás má pravdu, a protože každý z vás mou dceru dostat nemůže, tak ji ani jeden nedostane, nýbrž taková vám odměna náleží, že vám dám polovinu království."

Tohle se bratrům věru zalíbilo, rádi s takovým rozsudkem souhlasili, vzali si polovinu království a spokojeně tam spolu s otcem žili až do konce svých dní.